

Rosa chinensis

Rosa chinensis

Rosa chinensis

S. Stepanovic

Darkfalls

De legende van Zmeu

Titel : Darkfalls – De legende van Zmeu
Auteur : Sabina Stepanovic
Eerste druk : 2023
Uitgever : La Nina Books
Cover : Valdas Miskinis
Redactie : A. Lindeboom
ISBN : 9789464800036

© www.sabinastepanovic.com

Darkfalls

De legende van Zmeu

Young Adult

Proloog

Heb je ooit weleens in een gekke bui iets gedaan waarvan je achteraf dacht: dit doe ik nooit meer? Een paar dagen geleden was ik in zo'n bui. Ik besloot samen met een vriend een avondje seance te doen. Je weet wel: een sessie met een ouijabord. Mijn tante was nog niet zolang geleden overleden en niemand wist wat er precies was gebeurd. Het ene moment was ze die vrolijke vrouw waarmee we altijd lol hadden, het volgende moment was ze dood. Zelfmoord, zeiden ze.

Ik ben altijd al nieuwsgierig geweest naar het hiernamaals. Vaak genoeg ben ik naar de bibliotheek gegaan om een boek over het paranormale te lenen. Ik ben mezelf gaan verdiepen in verhalen over vroeger: heksen, witte magie, maar ook zwarte magie. Waar ik nooit aan toe was gekomen, was het lezen over het gebruik van een ouijabord. Stom. Ik dacht dat het allemaal wel als vanzelf

*zou gaan. Dat ik er klaar voor was. Ik zag het gevaar er
niet van in.*

Nu weet ik wel beter...

Vaccinium

L. L. Smith

Hoofdstuk 1

‘Daniel, kun je me even helpen?’ Moeder duwde de voordeur open en sleepte wat tassen mee naar binnen.

‘Ik kom er zo aan, mam.’ Hij zag zo tegen deze verhuizing op. Zijn moeder wist dat hij het niet wilde, toch had er niets anders op gezeten dan de stad te verlaten en naar Darkfalls te vertrekken.

‘Oh, liefje... Maak je niet zo druk, het is maar tijdelijk. Jij wilde toch ook opnieuw beginnen?’ Daniel schudde zijn hoofd. Een zucht van frustratie verliet zijn lippen. ‘Nee, mam. Dat is wat jij wilde. Ik haat die stomme verhuizing! Waarom moeten we juist hier wonen, in dit gat?’ Er liep een koude rilling over zijn rug en hij keek op naar de reusachtige bomen die achter het huis stonden.

Er was niet eens zonlicht. De tuin grensde direct aan het bos. De bomen waren zó hoog dat alle zonnestrallen werden geblokkeerd. Alles was verzonken in schaduwen. Best griezelig vond hij... Geen wonder dat ze dit huis direct konden betrekken. Door het gebrek aan zonlicht deed het maar koud en kil aan.

'Het is even wennen, maar uiteindelijk zul je het hier vast naar je zin hebben. Nieuwe vrienden, school... Ik hoorde dat er verderop een pizzeria is.' 'Nou, dan is er toch nog iets in dit dode dorp wat me bevalt.'

Zijn moeder grinnikte en bracht een van de laatste tassen naar binnen. 'Zie je nou wel? Het komt goed.'

Daniel keek haar peinzend na. 'Ja, dat zal best...'
Een plotselinge windvlaag gaf hem het gevoel dat er iemand achter hem stond. Hij keek vlug achter zich, maar er was niemand te zien. Toen hij zich weer omdraaide stond er ineens een meisje voor zijn neus. Ze had een Engelse Bulldog bij zich. 'Welkom in Darkfalls,' zei ze vriendelijk.

Daniel schrok van de onverwachte verschijning en deinsde achteruit. 'Jezus!' Hij greep naar zijn borst. 'Sorry, het was niet mijn bedoeling om je te laten schrikken.'

‘Nou, dat is je anders aardig gelukt.’ Ondanks dat de schrik er wel even in zat, moest hij lachen. ‘Ik ben Daniel.’ Hij gaf haar een hand.

‘Salina. En dit is mijn hond Buster. We wonen een paar huizen verderop. Ik zag jullie wat tassen en koffers naar binnen slepen, dus ik ging er vanuit dat jullie de nieuwe bewoners van dit pand zijn.’

‘Ja, klopt. Nou ja, het is maar tijdelijk. Hoop ik.’

‘Oh...’ Salina’s gezicht betrok.

Tja, wat moest hij dan zeggen? Zijn moeder had hem beloofd dat ze hier niet zouden blijven.

‘Heb je hulp nodig?’

Hij ontwaakte uit zijn gedachten toen ze hem opnieuw aansprak en haalde zijn schouders op. ‘Als je zou willen helpen, dan graag.’ Met de tas over zijn schouder liep hij naar de voordeur.

‘Ja, tuurlijk! Misschien kunnen we daarna een stukje gaan wandelen? Ik kan je de buurt laten zien, als je dat wilt?’

‘Waarom niet? Ik breng dit even naar binnen en dan kunnen we gaan.’ *Alles was beter dan in het kille huis te blijven.*

Salina knikte en liep naar de laatste tas. Ze tilde hem van de grond en volgde Daniel naar binnen. Zijn moeder kwam de gang ingelopen en keek verrast op toen ze Salina in de deuropening zag staan. ‘Dat doe je ook snel,’ zei ze. De verbazing was van haar gezicht te lezen. ‘We zijn hier nog

maar net en je hebt nu al nieuwe vrienden gemaakt.'

Salina moest lachen om de uitdrukking op het gezicht van de vrouw. 'Mijn naam is Salina Walker. Ik woon een paar huizen verderop.' Ze wees naar de overkant van de straat.

'Ik ben Claire Whitterfield, Daniels moeder.' Haar blik ging naar Daniel. 'Dus het wordt pizza vanavond?'

Daniel vond het best en stak zijn duim op. 'Zullen we dan maar?' Hij was wel benieuwd naar wat er allemaal te doen was in een dorp dat op het eerste gezicht weinig leek voor te stellen.

'Oh Danny, misschien wil Salina ook wel mee-eten? Dan bestel ik nog een pizza.'

Salina schudde haar hoofd. 'Misschien een andere keer. Ik heb mijn ouders beloofd op tijd thuis te zijn. Leuk u te ontmoeten, mevrouw Whitterfield.'

'Zeg maar Claire, anders voel ik me zo oud.'

Daniel grinnikte. *Oud? Ze was amper zevenendertig.*

'Zorg je ervoor dat je om zeven uur thuis bent, Danny?'

'Ja, is goed,' zei hij braaf en volgde Salina naar buiten.

Buiten voelde hij voor de tweede keer een akelige kou die hem eerder al de rillingen bezorgde. De loeiende wind leek een spelletje te spelen met zijn verbeelding. Het was moeilijk uit te leggen, maar het was alsof er om hem heen gefluisterd werd. Hoewel zijn verstand hem zei rustig te blijven, voelde hij al zijn spieren verstijven. Het kwam vast door het bos. De wind liet de takken suizen en de bladeren ritselen. Zijn gedachten dwaalden af. *Verdomme, waarom had mam uitgerekend dit huis uitgekozen?*

Salina zei iets, maar Daniel hoorde haar niet.

‘Joehoe! Daniel?’ Ze gaf hem een por, en pas toen ontwaakte hij uit zijn gedachten.

‘Huh, wat?’

‘Waar zit je toch met je gedachten?’

‘Eh, nergens. Ik ben alleen een beetje moe van de reis, denk ik. Wat zei je nou?’

‘Ik zei dat je moeder cool is,’ antwoordde Salina geduldig.

‘Oh, ja hoor. Is ze ook wel.’ Hij trapte tegen een blikje dat voor hem op de grond lag. Op dat moment scheurde er een auto voorbij. ‘Waar gaan we eigenlijk naartoe?’

‘Ik wil je voorstellen aan wat vrienden. En ik weet zeker dat zij jou ook willen ontmoeten.’

Daniel wist dat hij zich daar niet tegen kon verzetten zonder een verkeerde indruk op Salina te

maken. Ze leek hem aardig en hij vond haar wel leuk.

Om de hoek van de straat bevond zich een speeltuintje. Daar zaten een paar mensen te kletsen, vermoedelijk van hun leeftijd.

Daniel raapte al zijn moed bij elkaar.

‘Kijk, daar is Salina!’ riep een van de meiden. Ze stond op en rende naar hen toe. Haar grote blonde krullen waren in een paardenstaart gebonden.

‘Hé, Heather! Ik heb iemand meegebracht. Ik dacht dat jullie hem ook wel wilden ontmoeten.’

Daniel stak zijn hand verlegen op.

‘Dit is Daniel. Hij komt hier tijdelijk wonen,’ legde Salina uit.

‘Gaaf! Waar precies?’ vroeg Heather nieuwsgierig.

‘In het huis waar de Andersons hebben gewoond.’

De blonde jongen, die net nog op het bankje zat, kwam er nu ook bijstaan. Hij gaf Salina een zoen.

‘Hé, liefje. Waar bleef je nou? Ik begon je al te missen.’ Met het elastiek dat om zijn pols zat maakte hij een kleine knot van zijn halflange haren.

Salina stelde hen aan elkaar voor. ‘Daniel, dit is mijn vriend Jess.’

Jess gaf Daniel een hand. ‘Hé, man. Welkom in Darkfalls.’

Heather wees naar Jess. ‘Dat is mijn grote stiefbroer.’

‘Wie is de nieuweling?’ vroeg een andere jongen.

‘Zijn naam is Daniel, Aaron,’ antwoordde Salina lichtelijk geïrriteerd. ‘Waar heb jij de hele dag uitgehangen? Mam zocht je. Ze maakte zich zorgen.’

Aaron sprong over het hekje. ‘Mam kan wachten, Sal. We waren bij het meertje.’

Salina keek haar broer aan en zette haar handen in haar zij.

Daniel grinnikte toen hij het gekibbel tussen die twee hoorde. ‘En ik neem aan dat jullie ook broer en zus zijn?’

‘Ja, jammer genoeg wel. Soms kan ik ‘m wel vermoorden.’ Salina gaf haar broer een duw. Heathers lichtblauwe ogen keken Daniel met een uitdagende blik aan. ‘Ik ben Heather. Leuk je te ontmoeten.’

‘Ja, dat had ik al begrepen. Hoi.’ Daniel gaf haar een hand. Hij voelde zich wat ongemakkelijk toen hij merkte dat ze hem van top tot teen bekeek.

Aaron hielp een ander meisje over het hek. ‘Ojee, Heather heeft een nieuw slachtoffer gevonden,’ zei het meisje. ‘Ik ben Carrie, de vriendin van Aaron.’ Ook zij schudde Daniel de hand.

Carrie kwam, net als Salina, heel spontaan op hem over. Absoluut het type meisje waar hij wel op zou kunnen vallen.

‘Let maar niet op Heather. Dat doet ze wel vaker,’ zei ze.

Heathers gezicht betrok.

‘Kom, ik wil je een speciale plek laten zien,’ zei Salina. ‘Jouw beurt om op Buster te passen, Aaron.’ Ze negeerde de verongelijkte blik van haar broer, gaf Jess een zoen en trok Daniel met zich mee. ‘We zijn zo terug!’

‘Als je maar wel van m’n meisje afblijft, Daniel,’ riep Jess hen na.

‘Maak je maar geen zorgen, ik zal me gedragen!’ Salina giechelde toen Jess lachend zijn hoofd schudde, voordat ze uit het zicht verdwenen.

Ze liepen de straat uit en Daniel keek nieuwsgierig om zich heen. In het dorp was het vrij rustig. Maar goed, het was dan ook een gewone werkdag. De meeste mensen waren waarschijnlijk aan het werk. Salina wees hem tijdens hun tocht op interessante winkels en plekken, maar hij luisterde nauwelijks naar haar. Ze was een leuke meid, maar ook een spraakwerval. Ondertussen hadden ze de rand van het dorp bereikt. ‘Daar is het!’ Even verderop lag een meer. Ze lieten zich in het zand vallen en keken naar het rustige water.

Voor het eerst voelde Daniel zich wat meer ontspannen. 'Die Jess van jouw is wel relaxed, hé.' Hij keek haar met een glimlach aan.

'Ja, ik weet het.' Salina staaarde dromerig over het water. 'Het verbaast me dat Aaron niet hapte, toen ik hem een por gaf. Misschien vanwege Jess. Aaron weet dat hij zich maar beter gedeisd kan houden als Jess in de buurt is. Niet dat hij bang voor hem is of zo, maar puur omdat hij mij heeft beloofd geen ruzie meer te maken. Die twee hebben in het verleden vaak in de clinch gelegen met elkaar. Dat liep uiteindelijk uit op meerdere vechtpartijen... Gelukkig kunnen ze het nu beter met elkaar vinden.'

'Heftig... Hoe lang zijn jullie al samen?'

'Bijna drie jaar.'

'Drie jaar, wauw. Dan waren jullie best jong toen jullie een relatie kregen.'

'Ja, klopt. We waren twaalf of zo. Puppy love.' Ze giechelde. 'Dat is ook niet zo gek. Heather is mijn beste vriendin. We zijn samen opgegroeid, en Jess is haar stiefbroer.'

'Oké, dus Heather, Jess, Aaron en Carrie... Wauw, ik zal mijn best doen om al die namen te onthouden,' lachte Daniel. 'Zeg, wat vind jij eigenlijk van Darkfalls?' Hij vroeg zich af of Salina en de anderen iets vreemds hadden gemerkt, aangezien zij hier al veel langer woonden. Aan de

andere kant, álles was vreemd voor hem. Misschien zag hij wel spoken.

Salina haalde haar schouders op. 'Het is hier wel oké. Hoezo? Vind je het hier niet leuk?'

Daniel staarde strak voor zich uit. 'Ik ben eigenlijk meer een stadsmens. Het is hier zo stil.' Hij keek weer naar Salina. Door het licht van de zon die op haar gezicht scheen, leken haar donkere ogen lichter. Aan haar gezichtsuitdrukking was te zien dat ze ergens diep over nadacht.

'Ik weet het. De mensen hier in dit dorp praten niet zoveel.' Salina stond op en veegde het zand van haar broek. 'Dat merk je vast snel genoeg.' Ze stak haar handen uit naar hem en hielp hem overeind. 'Kom we gaan terug. Het wordt al donker.'

Verticillium

...

...

Hoofdstuk 2

De anderen waren nog steeds in het speeltuintje toen ze terugkwamen.

Aaron kwam naar hen toe. 'Sal, het wordt donker,' zei hij. Hij raapte zijn jas op en gooide die over zijn schouder. Buster volgde hem met zijn tong uit zijn bek, blij Salina weer te zien.

Salina wreef over haar armen en knikte.

Daniel had het vermoeden dat zijn pizza ondertussen ook wel onderweg zou zijn, dus het leek hem verstandig om ook maar naar huis te gaan. 'Ik loop met jullie mee,' zei hij en zwaaide naar de anderen.

Aaron liep langs hem en gaf hem met opzet een schouderduw.

Daniel besloot er niet op in te gaan. Hij heeft nooit

begrepen waarom mensen als Aaron altijd zo stoer willen doen.

‘Jezus, Aaron. Doe eens lief,’ gromde Salina toen ze doorhad wat er gaande was. Ze gaf Jess een knuffel. ‘Ik zie je morgen, lief,’ zei hij, voordat zijn blik die van Daniel ontmoette. ‘Hé Danny-boy, ga je ook mee naar Zacks feestje?’

Daniel was aangenaam verrast door zijn uitnodiging. Het leek hem wel leuk en de ideale manier om nieuwe mensen te leren kennen.

‘Wanneer is dat?’

‘Overmorgen. We gaan er allemaal heen.’

Heather klapte van opwinding in haar handen. ‘Ja, gezellig!’

‘Natuurlijk komt Daniel ook. We moeten nu wel echt gaan.’ Salina gaf Jess een zoen en duwde Aaron naar voren.

Daniel volgde hen naar huis.

Onderweg merkte Daniel dat Salina wat gespannen was. Ze keek continu op haar horloge, alsof ze zo snel mogelijk thuis wilde zijn.

‘Is alles oké?’ vroeg hij haar uiteindelijk, toen ze voor zijn huis bleven staan.

Salina twijfelde even en hij vroeg zich af wat er op dat moment door haar hoofd ging.

‘Ja. Ik zal je mijn nummer geven, dan kun je mij in ieder geval bereiken als je iets nodig hebt.’

Aaron grinnikte en legde zijn hand op Daniels schouder. ‘Voor het geval dat je “iets” nodig hebt,’ zei hij met een brede grijns.

Dat was te verwachten. Aaron was zo voorspelbaar... al moest Daniel toegeven dat hij ook wel even van binnen moest lachen. Dat was vast een ‘mannending’. Hij wist echt wel dat Salina het niet op die manier bedoelde.

Salina keek geschrokken op en sloeg haar broer tegen zijn schouder. ‘Ik kan niet wachten totdat jij eens volwassen wordt.’

Daniel grinnikte even en ze wisselden hun nummers uit. ‘Oké, dan zie ik jullie morgen.’ Zijn blik ging naar Aaron, die treiterend met zijn hand een telefoongebaar maakte terwijl hij achter Salina aanliep.

‘Bootycall!’ riep Aaron verderop.

Daniel slaakte een zucht voordat hij de deur achter zich sloot.

‘Mam, ik ben thuis!’ Daniel wierp zijn jas op de kapstok en keek verrast op toen het doodstil bleef. De televisie stond aan, dus hij wist dat ze thuis was. Uiteindelijk trof hij haar aan op de bank. Ze zat daar maar, doodstil. Heel even voelde hij een vlaag van paniek. Er ging van alles door zijn hoofd en hij legde zijn hand op haar schouder.

Moeder schoot ineens overeind. Haar gezicht was groen gekleurd en het zag er monsterlijk uit. Een kreet glipte van zijn lippen en hij deinsde geschrokken achteruit. Wat hij niet doorhad, was dat Kit, zijn kat, achter hem was verschenen, en Daniel stapte per ongeluk op zijn staart.

Het beest schoot met een krijs weg.

Moeder trok de headset uit haar oren en keek geschrokken op. ‘Daniel, rustig! Het is gewoon een gezichtsmasker. Sorry, ik geloof dat ik in slaap ben gevallen. Ik hoorde je niet binnenkomen.’

‘Eh, ja, dat wist ik wel...’ Daniel slikte de brok in zijn keel weg.. *En dat noemen ze een schoonheidsmasker?* Hij had zich altijd al afgevraagd waarom vrouwen denken dat ze mooi worden van een masker dat hen er als een trol uit liet zien.

Moeder trok een wenkbrauw op. Blijkbaar had ze zelf niet door hoe afschuwelijk het eruit zag.

‘Jezus, Danny, wat is er met jou?’

‘Niks. Ik denk dat ik gewoon moe ben. Zijn de pizza’s er al?’

'Nee, nog niet, maar die zullen zo wel gebracht worden. Ik ga even mijn gezicht wassen.' Ze stond op van de bank.

'Ja, graag!' snauwde hij. Hij moest nog steeds bekomen van de schrik.

'Doe jij open als er aangebeld wordt?'

Daniel sloot even zijn ogen toen ze de kamer uitliep.

'Kom op man, doe niet zo paranoia,' mompelde hij tegen zichzelf.

Op dat moment werd er aangebeld. Dat moesten de pizza's wel zijn. Hij liep naar de gang en opende de voordeur. Er stond inderdaad een auto van Pizza Planet voor de deur.

De bezorger stond met zijn rug naar hem toe en draaide zich om toen Daniel ongeduldig zijn keel schraapte. Een rimpelig groen gezicht staarde hem aan. Zijn haren zagen er wit en touwerig uit en het duurde even voordat Daniel doorhad dat het een masker was. Net toen hij dacht dat het monsterlijke gezichtsmasker van zijn moeder niet te overtreffen was, verscheen dit geval op de stoep.

De man had twee pizza's in zijn handen, die gelukkig beter roken dan hij eruit zag.

'Het is een cadeau van Pizza Planet. Nieuwe klanten krijgen een gratis masker bij twee of meer pizza's,' zei de bezorger trots.

'Uh, bedankt.' Al kreeg hij tien maskers cadeau, het kon hem niets schelen zolang de pizza's maar te

eten waren. Hij nam de pizza's van de bezorger over en gaf hem een fooi.

De man nam het geld dankbaar aan, maar bleef nog even staan. 'Het is best stil hier in de buurt, nietwaar?' Hij sloeg zijn armen wat ongemakkelijk om zichzelf heen.

'Ja, dat is het zeker,' zei Daniel kortaf.

'Juist. Ik moet gaan. Fijne avond.' De bezorger draaide zich vlug om en haastte zich terug naar zijn auto.

'Ja, jij ook!' riep Daniel hem na. *Wat een raar figuur...* Zijn moeder was ondertussen achter hem verschenen en toen hij zich omdraaide joeg ze hem opnieuw de stuipen op het lijf. 'Mam! Wil je alsjeblieft ophouden met mij zo te besluipen?' Moeder trok haar neus op toen ze het masker in zijn handen zag.

'Cadeautje van 'Pizza Planet' omdat we nieuw zijn en twee pizza's hebben besteld.'

'Oké, mooi masker...'

'Je maakt zeker een grapje?' Hij keek haar verbluft aan en ze begon te lachen.

'Oké, wat een verschrikkelijk lelijk ding is dat. Ik mag hopen dat de pizza's beter smaken.'

Ze liepen naar de huiskamer.

Daniel opende de pizzadozen en gaf zijn moeder haar pizza. Ze nam een stuk en plofte neer op de bank.

Daniel kon echt genieten van dit soort avondjes: lekker op de bank hangen met een stuk pizza. Dat was dan ook het enige dat niet tegenviel in dit suffe dorp. ‘Mam, ik wil hier echt niet blijven...’

‘Waarom niet?’

‘Ik haat Darkfalls.’

‘Nu al? We zijn hier net... Wat is er mis met deze plek?’

‘Het is gewoon niet... Het is niet de stad. Ik ben gewend om te wonen in een plaats met veel licht, muziek, en een hoop mensen. Het enige dat je hier kunt horen, is het geluid van krekels.’ Hij zuchtte gefrustreerd.

‘Ik vind het wel romantisch. Hoe zit het met Salina? Best wel een leuk meisje, toch?’

‘Ik heb haar één keer gezien. Ze heeft een vriend en hij is echt een toffe gozer.’

‘Oh, dat is jammer. Ik vind haar wel bij je passen.’ Daniel stond op en het masker viel van zijn schoot. Hij raapte het lugubere ding vlug op en bekeek het vol afschuw.

‘Wat ga je ermee doen? Verbranden?’

‘Nah. Ik denk dat ik hem ophang in mijn kamer. Misschien houdt hij de boze geesten van dit dorp op afstand,’ antwoordde hij sarcastisch.

‘Misschien kun je hem beter ophangen in het toilet,’ grapte moeder.

'Ja, of dat.' Zijn ogen vielen opnieuw op het masker in zijn handen. *Alles aan deze plek was gewoon eng.*

Na het eten besloot Daniel naar zijn kamer te gaan. Een koude windvlaag deed hem huiveren. Het raam stond nog open en het was ondertussen behoorlijk koud geworden.

Darkfalls was niet alleen een griezelige plek, ook de temperatuur daalde 's avonds griezelig snel. 'Waar gaan we jou ophangen?' Hij keek om zich heen. Er zat een spijker in de muur, vlak boven zijn bureau. *De ideale plek voor dat lelijke ding.* Hij hing het masker op, controleerde nog even of hij stevig hing, en deed het raam dicht. Op dat moment hoorde hij iets vallen. Gek genoeg lag het masker nu op zijn bureau.

De spijker zat nog steeds in de muur. 'Hmm...'
Argwanend keek hij naar het lelijke ding. Vanuit het niets vloog het raam open.

Daniel dook ineen en keek geschrokken op. De wind was flink toegenomen waardoor de gordijnen wild heen en weer wapperden. 'Geweldig.' Hij hing het masker snel terug en deed opnieuw het raam dicht. Nadat hij nog eens goed had nagelopen of het raam dit keer wel echt goed dichtzat, voelde hij zich

ineens doodmoe. Hij trok zijn kleren uit en liet zichzelf op bed vallen. Het masker was alwéér naar beneden gevallen, dus hij besloot de strijd maar op te geven. Het was een lange dag en hij had geen energie meer over. Dat hij ooit aan een gehucht als Darkfalls kon wennen, was onmogelijk. En dan dat akelige gevoel dat hem steeds be kroop... Er klopte iets niet. Ondanks zijn sombere gedachten viel hij toch redelijk snel in slaap.